

Libertatea de conștiință: principii fundamentale

Joi, 1 iunie 2006

A.T.Jones

Dumnezeu a creat toate făpturile inteligente absolut libere. El l-a făcut pe om având drepturi egale cu celelalte făpturi inteligente, pentru a fi o ființă morală. Libertatea alegerii este, din punct de vedere moral, un factor esențial. Dacă Dumnezeu ar fi creat o ființă incapabilă de a alege, aceasta ar fi însemnat a o crea incapabilă pentru libertate. De aceea El l-a creat pe om cu dreptul libertății de alegere, având drepturi egale ca și celelalte făpturi inteligente; și El va respecta totdeauna lucrurile al căror Autor El este - în cazul acesta libertatea de alegere.

În secolele nesfârșite ale despotismului imperial păcătos, din zilele lui Cain și până la Tiberiu Cezar, oamenii fuseseră subjugăți atât de nemilos și sistematic încât li se răpise orice urmă a individualității. Apoi a venit Hristos pe pământ și, în trup și cu chip de om, el a stabilit pentru fiecare fază a experienței omenești individualitatea omului pe baza ei veșnică și originară (Matei 25, 15). De aceea, fără un creștinism originar și cu adevărat curat, nu poate exista individualitate adevărată.

Este adevărat că biserica lui Israel a părăsit calea dreptății și a procedat complet greșit prin asumarea autorității de a decide ce trebuiau și ce nu trebuiau să creadă și să învețe membrii bisericii respective. Și această întâmplare a fost scrisă pentru a arăta tuturor bisericilor și tuturor oamenilor, pentru totdeauna, că fiecare biserică este la fel de abătută de la calea dreptății, și la fel de greșită atunci când își asumă autoritatea de a decide ce trebuie sau ce nu trebuie să creadă și să învețe membrii respectivi. Tot așa de adevărat este, și tot atât de important să reținem, că membrii bisericii respective au refuzat, deschis și fără compromis, să recunoască, oricât de puțin, vreo autoritate de acest fel. Lucrurile acestea au fost scrise, de asemenea, pentru a arăta tuturor membrilor bisericii ca și ei să procedeze la fel dacă vor să fie credincioși lui Dumnezeu, adevărului, lor înșiși și tuturor oamenilor, după cum erau aceștia.

Cei trei tineri evrei au procedat corect când au refuzat să recunoască dreptul autocrației de a controla domeniul religiei. Daniel a procedat corect când a refuzat să recunoască dreptul unui guvern care stăpânește prin lege de a controla domeniul religiei. Domnul Isus a procedat corect când a refuzat să recunoască dreptul bisericii de a-și impune

voința prin puterea civilă. Apostolii și ucenicii Domnului Isus au procedat corect când au refuzat să recunoască dreptul bisericii de a decide sau de a dicta ce trebuie, sau ce nu trebuie, să creadă și să învețe membrii ei. În fiecare dintre aceste cazuri Dumnezeu a dovedit, prin intervenția puterii Sale miraculoase, că toate aceste persoane au procedat corect. Prin aceasta nu s-a dovedit doar că aceștia au avut dreptate, ba mai mult, că dreptatea lor era divină. În fiecare dintre aceste cazuri raportul biblic a fost scris cu scopul ca toate puterile și toți oamenii să știe pentru totdeauna că procedeul acesta este corect din punct de vedere divin. Și oricine, care vrea să ia apărarea lui Dumnezeu așa cum au făcut-o toți aceștia în situația lor, va putea să înțeleagă aceasta.

Aceștia sunt oamenii care au ținut onoarea lui Dumnezeu vie înaintea lumii în timpul vieții lor, și din veac în veac; și unii ca aceștia au păstrat dreptatea și integritatea vie pe pământ. Ba putem să zicem chiar că tocmai aceste persoane binecuvântate, și altele asemenea lor, au ținut în viață această lume.

Nicio autocrație, niciun guvern legat de lege, nicio confederație compusă din biserică și stat, și nicio biserică ca atare, nu a ținut onoarea lui Dumnezeu la înălțime, nu a stat de partea dreptății, și nu a păstrat integritatea omului în această lume. Căci întreaga istorie confirmă că toate aceste organizații au făcut tot ce le-a stat în putință pentru a submina și a distruge orice individualitate și integritate a omului, pentru a nimici dreptatea, și a-L exclude pe Dumnezeu din locul care I se cuvine, din sufletul omului și din lume.

Nu, nu aceștia, ci binecuvântatul individ, cu Dumnezeu și în Dumnezeu, a fost acela care a înțeles și a păstrat dreptul divin al individualității în religie. Unii ca Daniel, Hristos și Pavel, ca Wycliffe și ca Luther, care au stat singuri în lume și în biserică, și contra lumii și contra bisericii - unii ca aceștia au păstrat onoarea lui Dumnezeu, au ținut cunoștința, dreptatea și adevărul viului Dumnezeu, ținând astfel și lumea în viață.

Iar acum, și pentru timpul care vine – când se dezvoltă în mijlocul bisericilor, și se impune asupra lumii denominaționale, naționale și internaționale, o FEDERAȚIE confesională, pe baza religiei și cu privire la religie - când toate acestea vor urmări un singur lucru, și anume impunerea prin autocrații, prin guverne bazate pe supremația și inflexibilitatea legii, prin biserici în legătură cu și controlând puterea civilă, și prin biserici ca atare; când toate acestea, deci, vor lucra împreună și în același timp, pentru a impune și a exercita autoritate absolută în domeniul religios - în vederea tuturor acestor lucruri este tocmai acum nevoie, și mai mult ca oricând înainte, de a se înțelege, a se vesti, și a se păstra dreptul divin al individualității în religie și libertatea religioasă în mod desăvârșit.